

Производството е по реда на чл. 12 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание "лишаване от свобода" или на мерки, включващи "лишаване от свобода" и Конвенцията за трансфер на осъдени лица.

Същото е образувано във връзка с постъпило удостоверение по чл. 4, от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г. относно прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз.

В документите, изпратени от издаващата държава, се твърди, че посоченото удостоверение е издадено по отношение на българския гражданин П.А.С. във връзка с постановен срещу него акт на съдебен орган на Република Хърватия - присъда № К-566/2018 от 10.01.2019 година на Общински съд-Вуковар, Република Хърватия, влязла в сила на 16.04.2019 година, с която българският гражданин П.А.С., роден на 17.03.1974 година е бил признат за виновен в престъпление по чл. 326, ал. 1 и ал. 2 от Наказателния закон на Република Хърватия, извършено в нощта на 19 срещу 20.10.2018 година и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години и осем месеца.

Съдът намери, че с оглед данните по делото и в частност изразеното от осъдения български гражданин П.С. съгласие с нарочно заявление, да бъде трансфериран на територията на Република България и тук да излежи остатъка от наказанието си, е налице спазена процедура по признаване на изпълнението на присъдата на територията на Република България.

На следващо място, видно от приложената по делото справка за постоянен и настоящ адрес на осъдения български гражданин, Софийски градски съд е компетентният такъв по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

Съобразявайки обстоятелствата, посочени в Удостоверението по чл. 4, от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г., както и извършения превод на съдебното решение на Общински съд-Вуковар, Република Хърватия, съдът констатира, че деянието, за което българският гражданин е осъден на територията на Република Хърватия се явява престъпление по смисъла на чл. 326, ал. 1 и ал. 2 от Наказателния закон на посочената държава. Съобразявайки състава на престъплението по посочения закон и описанието на престъпната дейтелност с оглед приспособяване на присъдата към действащия в Република България правов ред се установява, че българският гражданин С. е признат за виновен и осъден за това, че в нощта на 19 срещу 20.10.2018 година, в Република Хърватия, в горска местност между Бабина Грета и Церна, в съучастие като извършител с К.С.И.-извършител с цел да набави за себе си имотна облага-парична сума в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ евро противозаконно е подпомогнал чужденци- осемдесет чужди граждани да пребивават и преминават в страната в нарушение на закона, като деянието е извършено чрез използване на моторно транспортно средство- камион „Ивеко“ с рег. № ****, като деянието е извършено по отношение на повече от едно лице. Съгласно горните обективни предели на престъпна дейтелност, престъплението, извършено от осъдения С. се квалифицира като престъпление по българския наказателен закон по смисъла на чл. 281, ал. 2, т. 1 и т. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, като следва да бъде посочено, че в случая условието за наличие на двойна наказуемост не е необходимо, тъй като е налице хипотезата на чл. 8, ал. 2, т. 13 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, а именно "подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната" от страна на българския гражданин, каквото отразяване изрично е направено и в представеното по делото удостоверение.

Предвиденото за престъплението наказание е от 1 до 6 години "лишаване от свобода" и глоба.

С цитираната по-горе присъда на българския гражданин е наложено наказание "лишаване от

свобода" за срок от три години и осем месеца, поради което не се налага приспособяването му по реда на чл. 13 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

Следва да бъде посочено още, че не са налице основания за отлагане по чл. 14 от закона, а по отношение основанията за отказ, визиращи в чл. 15 се установява, че формално може да бъде отказано признаването и приемането за изпълнение на наказанието, наложено на българския гражданин, единствено на осн. чл. 15, ал. 1, т. 8 ЗПИИСАННЛСМВЛС, тъй като видно от отразяването в удостоверението наложеното наказание на осъдения ще бъде изтърпяно към 20.06.2022 година, съответно към датата на получаване на съдебния акт на хърватските власти от СГС-17.03.2022 година срокът на наказанието лишаване от свобода, което остава за изтърпяване е по-малко от шест месеца. Независимо от това, съдът не е длъжен да постанови отказ при тази хипотеза, а е предоставена преценка дали да откаже изпълнението. В случая настоящият съдебен състав намира, че не следва да отказва приемането за изпълнение на наказанието, наложено на българския гражданин, тъй като трансферът на лицето на територията на страна и срокът, в рамките на който същият ще търпи наказание в българско пенитенциарно заведение е достатъчен за въздействие върху лицето от българските органи по изпълнение на наказанието и за подготовка на лицето за ресоциализация и интеграция в българското общество след изтърпяване на наказанието, като в тази насока бяха отчетени връзките на лицето с изпълняващата държава, а и обстоятелството, че Република България е мястото на семейни, езикови, културни, социални и икономически връзки.

Отчитайки размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ и разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС съдът констатира, че така признатото и прието за изпълнение наказание лишаване от свобода следва да се търпи при първоначален общ режим.

От наказанието "лишаване от свобода" за срок от три години и осем месеца, на основание чл. 12, ал. 9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, трябва да се приспадне времето, през което българският гражданин С. е бил задържан във връзка с престъплението, за което е осъден, както и изтърпяната част от наказанието, като видно от приложеното удостоверение началната дата на приспадане се явява 20.10.2018 година, а крайната следва да бъде определена от съда до датата на влизане в сила на настоящото решение.

Така мотивиран съдът постанови решението си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: